ŽIDOVI

IZLOŽBA O RAZVOJU ŽIDOVSTVA
I NJIHOVOG RUŠILAČKOG RADA U
HRVATSKOJ PRIJE 10.IV.1941
RJEŠENJE ŽIDOVSKOG
PITANJA U N.D.H.

1.V.1942 — **1.VI.1942**

UMJETNIČKI PAVILJON NA STROSSMAYEROVOM TRGU

Izložba Židovi – Katalog, 1942.

/ www.safaric-safaric.si /

Raspored izložbe

I. Židovi u najstarija vremena.

Primjeri, koji dokazuju da su Židovi u najstarija vremena bili istog značaja kao i danas. — Kako su se Židovi uvlačili među ostale narode.

II. Židovsko naseljivanje u Hrvatske zemlje od razorenja Jeruzalema 70. god. pos. Kr. do patenta o toleranciji god. 1788.

Čime su se kod nas bavili, kako su zarobljivali hrvatski narod, polagano, ali sigurno.

III. Židovi u Hrvatskoj od 1782.—1918.

Naglo jačanje Židova u Hrvatskoj. Kako su se uvlačili u redove plemstva, kako su požidovljavali hrvatsku javnost.

IV. Židovi kao saveznici hrvatskih tlačitelja od 1918.—1941.

Kako i zašto su Srbi i Židovi jednako ugnjetavali Hrvate. Hrvatski prirad u židovskim rukama.

V. Dani slobode.

Kako je ustaška Hrvatska riješila židovsko pitanje.

VI. Židovi u ostalim zemljama.

SSSR je u verigama židovstva.

Englesko plemstvo pomiješano židovskom krvlju.

USA ima na čelu Židova, njezinom politikom i gospodarstvom upravljaju Židovi.

Kako je i zašto stvorena izložba "Židovi"

Sudbina naroda slična je sudbini pojedinaca. Sreća se izmjenjuje sa nesrećom, veselje sa žalošću. Hrvatski je narod proživio malo sretnih dana, a posljednjih osam stoljeća proveo je u znaku lanaca i biča. Bilo bi neprirodno, da se to vrijeme produžilo, da su i dalje hrvatske majke — robinje — rađale robsku djecu, a Hrvati robovi pokapali svoje robske očeve. Bilo je već krajnje vrijeme, da se iz redova naroda digne čovjek, koji će u sebi sabrati sve odlike hrvatskog genija, koji će sam po sebi biti čisti i nepatvoreni izraz narodne duše, narodnih misli, osjećaja i želja. Bilo je vrijeme, da se rodi čovjek, koji će završiti stranice patnja hrvatskog naroda i započeti pisati novu hrvatsku povijest, povijest slobode i samoopredjeljenja, povijest napredka i blagostanja. Tu najveću sreću, što je narod može doživjeti — da na svoje čelo dobije čovjeka, koji će isto misliti i osjećati, što i čitav narod — doživjeli su Hrvati rođenjem čovjeka, kojemu je sudbina odredila, da preko teških i trnovitih staza samoodricanja boli i patnja dođe do najviše časti, što je Hrvatska mogla podijeliti svome sinu, da postane Poglavnik svome narodu. Sve godine njegove borbe, sva njegova nastojanja i napori išli su samo za jednim, da Hrvatsku učini samostalnom, slobodnom i sretnom državom. Misao o tome, da su Hrvati sposobni, da žive samostalnim političkim i duhovnim životom prožimala je uvijek njegovu svijest, a želja, da to dokaže čitavome svijetu upravljala je svim njegovim činima. Proglašenje Nezavisne Države Hrvatske samo je najvidniji izraz cjelokupnog Poglavnikovog nastojanja. Narod ne postaje slobodan samim diplomatskim aktom proglašenja svoje nezavisnosti. Sloboda se mora provesti bezbrojem na prvi pogled neznatnih djela, samostalnost mora biti provedena na

svim područjima narodne djelatnosti ... unutarnje oslobođenje, nacionalno pročišćavanje, učvršćivanje narodne svijesti, prožimanje čitavog duhovnog života čistim hrvatstvom ... sve su to pokretne sile, koje dovode do toga, da politički akt osamostaljenja i oslobođenja ne ostane samo puka riječ, jedan od bezbrojnih potpisa, što ih diplomacija stavlja na papir. I Poglavnik ne bi bio Poglavnik, on ne bi zaslužio da to bude, da nije pomogao svome narodu do ovog unutarnjeg oslobođenja, do ove prave nezavisnosti. Ali pošto poslije velikih nesreća mora doći i velika sreća, to je i Hrvatski narod doživio, tu najveću sreću, da ima pravog Poglavnika, da ima brižnog oca, koji jasno shvaća da njegova očinska dužnost nije samo svome djetetu dati stan i hranu, već da ga mora štititi od svih otrovnih upliva okolice, da ga mora odgajati, da ga mora izvoditi na pravi životni put i da mu se uz žrtvovanje vlastite sreće mora pobrinuti za sretnu budućnost. Vođen takovom sviješću i takovim plemenitim osjećajima i naš je Poglavnik poduzeo sve mjere kako bi Hrvatsku učinio sretnom, ne za danas ni za sutra, već za sve vjekove unaprijed. Nije se zadovoljio time, da proglasi političku nezavisnost naroda nego je neumorno produžio rad oko odgoja tog naroda, čovjeku se gotovo čini nevjerojatnim, da je jedna glava, jedna volja uspjela u tako kratkom vremenu, koliko postoji Nezavisna Država Hrvatska, donijeti toliko zaključaka i odredaba od kojih je svaka prožeta samo jednom mišlju: sretnom budućnošću Hrvatske i Hrvata. Upada u oči, da je velik broj prvih takovih odredaba radio o istom predmetu i o istoj vrsti ljudi ... o Židovima.

Zar je zaista bilo potrebno toliko vremena i duhovne snage potrošiti na ljude čiji je sveukupni broj u Hrvatskoj iznosio oko 40.000? Zar je tih 40.000 Židova moglo ugroziti sreću i

budućnost hrvatskog naroda. Zar je ono moglo biti toliko opasno, da je zauzelo toliko misli i vremena ovako vrijednog čovjeka, kakav je naš Poglavnik? Jedan pogled na prošlost čitave kulturne i političke povijesti svijeta, daje dovoljno jasan odgovor na ovo pitanje. Već sam jedan Židov predstavlja opasnost za svoju okolinu, a kamo li ne će 40.000. Najveći imperij Rim oborilo je 4 miliona Židova. Rastrovali su ga i demoralizirali, učinili nesposobnim, da se brani protiv vanjskih neprijatelja, zarobili ga u vlastitoj kući. Bilo je to carstvo, što se prostiralo čitavim tadanjim uljuđenim svijetom... pobjedu nad njim je odnijelo 4 miliona ljudi, koji ni jesu imali građanska prava, koji su bili isključeni iz javnog života. Nije li to dovoljna opomena narodu, koji je tek ostvario svoju samostalnost, koji je na pragu novog doba, novih nastojanja, novih napora? Zar bi mogao takav narod, koji je velik po svojim prošlim patnjama i pridonošenim žrtvama, ali malen brojčano, odoljeti jednoj odlično ustrojenoj zajednici od 40.000 punopravnih građana moćnih po ugledu, snažnih po bogatstvu, groznih po svom duhu i vjekovnim nastojanjima, koja su usmjerena samo na rušenje onoga, što nije njihovo? Izgrađivati novu nacionalnu državu, a zadržati u svojoj sredini neprijatelje svih naroda Židove isto je što i posaditi mladu voćku u čijem korijenu se ugnijezdio crv.

Poglavnik je obećao, da će u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj vladati red i rad, on je rekao, da je došao ne da vlada, nego da radi. Ali isto tako je Poglavnik i nekoliko puta naglasio da od Hrvata zahtjeva održavanje reda i sudjelovanje u radu. Samo radnim doprinosom svakog pojedinog građanina Nezavisne Države Hrvatske, krajnjim naporom svih pojedinaca i svih ustanova moći će se uspješno makar i uz velike samoprijegore

prijeći ove teške ratne dane u kojima se odlučuje o biti i ne biti cjelokupne kršćanske i evropske uljudbe, dočekati sretne dane i stvoriti čvrste temelje vedre budućnosti našem potomstvu. Dosljedno ovim i ovakvim uputama zahtjevima i naređenjima Poglavnikovim, Državni izvještajni i promičbeni ured poduzeo je zadaću, da hrvatski narod upozna sa svim razlozima, koji su rukovodili Poglavnika kod donošenja protužidovskih zakona odredaba i provođenja protužidovske politike. Svaki, i onaj najneupućeniji morao je jasno vidjeti, što su Židovi, kolika je međunarodna snaga židovstva i koliko je poguban bio njihov utjecaj na razvoj cjelokupne hrvatske povijesti kako političke tako još više gospodarske i kulturne. Svi moraju saznati da Židovi, usprkos svom pojedinačnom bezazlenom izgledu, ni jesu bili nikada drugo no samo, što svjesno, što nesvjesno jedinice međunarodnog židovstva, da su uvijek bili neprijatelji svega što je izrazito hrvatsko, što Hrvatima može pomoći, da stekne sretniju budućnost. Kao jedan prilog tom upoznavanju židovstva i protužidovskoj svijesti hrvatskog naroda treba da posluži ova izložba, što je Državni izvještajni i promičbeni ured otvara u svom gradu Zagrebu 1. svibnja 1942.

Ne smije se prešutjeti jednu važnu činjenicu: ovu izložbu nije stvorilo činovničtvo Državnog izvještajnog i promičbenog ureda, nju je stvorio čitav hrvatski narod pomažući svojim doprinosima. Izvjestitelju za židovsko pitanje dan za danom su stizale pošiljke stručnih knjiga od građana iz pokrajine. Zagrepčani su osobno donosili čitave hrpe što knjiga, što podataka ili dokumenata o svim zlima, što ih je židovstvo nanijelo hrvatskom narodu, stručnjaci sa sveučilišta dobrovoljno su stavljali na raspolaganje svoje znanje i svoje vrijeme za sređivanje tog golemog sabranog gradiva ... već od

prvog časa pripremanja te izložbe osjećalo se, da je hrvatski narod svjestan važnosti židovskog pitanja i da je rješenje proizašlo iz Poglavnikovih zakonskih odredaba plod uske povezanosti Poglavnikovom i narodnog duha, da je ta povezanost tako jaka, da ona predstavlja zapravo nerazdjeljivu cjelinu. Stoga svrha ove izložbe nije i ne treba da bude osvještavanje hrvatskog naroda, narod je u tom pogledu osviješten već odavno, već od najstarijih vremena svoje povijesti, od vremena kad su se Židovi tek počeli uvlačiti u njegove redove. Izložba mora samo upoznati sve dijelove Hrvatske s činjenicom da ni jedan hrvatski kraj nije bio iznimka, da su svi od židovstva jednako patili i da bi nerješavanje židovskog pitanja predstavljalo najveću opasnost za čitavu budućnost Hrvatske. Ova izložba prema tome mora pomoći jedinstvu protužidovskog naziranja naše tek oslobođene Domovine.

Što prikazuje izložba

Rijetko koji narod ima tako staru pisanu povijest kao Židovi. Isključivši najstarije biblijsko doba židovskih patrijarha, ostaje nam ipak preko 2000 godina prije rođenja Krista unatrag — 2000 godina za koje imamo nepobitne arheološke i povijesne dokaze o istinitosti i vjerodostojnosti njihove biblijske povijesti. To je 2000 godina poroka, krvološtava, bezdušnosti, ugnjetavanja svakog slabijeg, trovanja i razaranja svih uljudbi s kojima su došli u dodir. U tim najstarijim vremenima očituju nam se Židovi u istom onom liku u kojem ih poznajemo i danas: kukavni puzavci prema jačemu, nemilosrdni tlačitelji slabijeg, u vječitim međusobnim zadjevicama, ali uvijek

spremni da se zajedničkim silama poput grabežljivih pauka bace na okolne narode da im isišu svaku i zadnju kap krvi, da, preko degeneriranog čovječanstva i razorenih uljudbi, požara, ruševina i krvi dođu do svog konačnog zajedničkog cilja: do vrhovne vlasti nad čitavim čovječanstvom.

Židovi su jedini narod bez domovine (osim Cigana). Oni su uz Cigane nomadi najvećeg stila. Ostali lutalački narodi imaju ipak izvjesne granice u kojima se kreću ... Židovi ih nemaju. Njihovo polje kretanja se uvijek poklapa s onolikom površinom zemlje, kolika je poznata uljudbenim narodima. Kao što šakal slijedi tigra, da bi oglodao kosti koje ovaj odbaci; tako Židov slijedi osvajačke ili uljuđene narode. Za razliku od šakala on se ne zadovoljava s kostima. On kao konačni cilj vidi propast tog naroda, a sebe baštinikom njegovog materijalnog i političkog dobra. Kad su u Egipat provalili Hiksi za njima odmah dolaze i Židovi.

Židovi slijede fenička putovanja. Židovi preuzimaju čitavu trgovinu perzijskog carstva. Židovi u grčkom klasičnom svijetu stvaraju sva velika geta (Aleksandrija, Antiohija, Solun, Atena itd.). Židovi se uvlače u srž rimskog carstva, oni u stopu prate islamske osvajače, oni su važan činilac u Franačkom carstvu ... a današnje nacionalne države, među njima i Hrvatska, kod svog stvaranja već imaju u svojoj sredini, skoro bi se moglo reći kao svoj temelj, Židove.

Gdje je danas Fenicija koja je bila, obzirom na tadanji poznati svijet, jača kolonijalna država nego što je bila prije ovog rata Engleska? ... Gdje je Perzija, Grčka, gdje je Rim, gdje velike Kalifske države? Sve su one nestale rastočene, demoralizirane, gospodarski upropaštene, a na njihovim razvalinama gradio je

svoj sve svjetski hram Židov. U povijesti se odigravalo u velikom ono, što nam je u malim razmjerima poznato iz trgovačke prakse današnjeg Židova: kad trgovac arijac propadne na njegovu se ostavštinu obično sjate Židovi. Kad židovski trgovac najavi stečaj možemo biti uvjereni, da će u najskorije vrijeme taj isti Židov otvoriti novo još veće poduzeće.

Na izložbi je iz najstarije židovske povijesti pokazano samo nekoliko primjera njihove krvožednosti.

Vječiti lutalice Židovi nisu mogli mimoići ni balkanske zemlje. Solun je već prije Jeruzalemskog hrama bio važno središte židovstva. U Stobima u Macedoniji nađeni su ostaci židovske sinagoge, blagdanski običaji beogradske židovske općine dokazuju, da su već prije razorenja Jeruzalemskog hrama (70 g. poslije Krista) Židovi na tom mjestu imali svoju općinu. Jedan pogled na zemljopisnu kartu pokazuje taj prastari put, kojim su Židovi prodirali u hrvatske krajeve: Solun-Skopje-Beograd. S te okosnice širili su se lijevo i desno u Hrvatsku i Bugarsku. Prelazom preko Dunava i Save prodirali su u bogate i plodne Panonske nizine. Drugi put, kojim su dolazili bio je morski. Dva nadgrobna spomenika (jedan u zagrebačkom, a drugi u sofijskom muzeju) dokazuju da su Židovi imali svoja naselja već u prvom i drugom stoljeću pos. Kr. u Senju i Solinu (kod Splita). Novi glavni val židovskog priliva zahvaća hrvatske zemlje u početku XVI. stoljeća. Istjerani iz španjolske i Portugala (1492.—1497.) Židovi lutaju i traže novu zemlju u kojoj će tjerati stari zanat. Obilnu zaštitu nalaze kod Osmanlija. Sultani im dopuštaju, da se nasele u njihovim zemljama i Židovi starim svojim putovima sele u bosanske i dalmatinske krajeve, da se iz njih prebacuju u tadanju bansku Hrvatsku. U to doba se njihov morski put povezuje s onim solunsko-beogradskim preko

Sarajeva, židovska veza Dubrovnik-Sarajevo i Sarajevo-Beograd stvorio se u to doba, a bio je vrlo živ sve do prošle godine.

Donu Graciju su Židovi smatrali toliko zaslužnom, da su njoj u čast izdali posebnu spomen-medalju. Nije ni čudo, kad se uzme u obzir, da se njezinim zagovorom u Sarajevo doselilo 20 porodica, (g. 575.). Zanimljivo bi bilo znati na koji način je ta dama stekla toliki upliv na sulata Selima II.

Posljedica ove intervencije bila je nov priliv Židova u Sarajevo. God. 1604. naselilo se 40 novih židovskih obitelji u sarajevskom getu, koji je u mahali Siavuš paše bio podignut god. 1580. a gdje je 1581/2. bila sagrađena prva sinagoga. Po židovskoj predaji već prije nje je postojala u Sarajevu jedna stara sinagoga iz predturskog vremena.

Od svih hrvatskih krajeva najdulje je ostala pošteđena od Židova t. zv. banska Hrvatska. Primorske zemlje se nisu mogle braniti tako uspješno kao posavske, jer su ovisile o međunarodnom židovstvu, koje je u svojoj ruci imalo velik dio prekomorskog brodarstva i skoro čitavu trgovinu žitom. Plodne ravnice Slavonije dopuštale su banskoj Hrvatskoj, da bude gospodarski neovisna, a to joj je pomoglo i u njezinoj političkoj neovisnosti, pa i u mjerama obrane od Židova. Druga stvar bila je s primorjem, koje je moglo živjeti samo na taj način, da je izvozilo morskim putem svoje sirovine, a taj je bio u rukama Židova. S druge strane hranu je moralo uvoziti iz prekomorskih zemalja, a glavni trgovci žitom na Jadranu bili su Židovi s obale Apeninskog poluotoka. S tim u vezi naročito iskače tadanja snaga međunarodnog židovstva i uska povezanost Židova na čitavom svijetu. Da bi se ta izmjena robe mogla odvijati pravilno, dakle, da ni jedne godine ne nastupi zastoj priliva novca za izvezenu robu ili još gore, da ne nastupi glad radi bojkota inozemnih trgovaca žitom, primorski su gradovi morali trpjeti Židove među sobom. U rijetkim slučajevima kad bi se usudili da ih istjeraju smjesta je nastupao zastoj, primorje bi ostalo bez žita i u njemu bi nastao glad.

U banskoj Hrvatskoj nastala je promjena potpisom patenta o toleranciji godine 1782. Kao u mnogim stvarima, tako se i ovdje carski zanesenjak Josip II. zaletio u svojoj odluci. Njegov potpis

otvorio je Židovima vrata čitave Hrvatske i oni se sa svih strana kroz ta vrata guraju. Oni se guraju u sva unosna zanimanja, oni kupuju zemlju, oni varaju hrvatskog seljaka i hrvatskog trgovca. Aristokratski društveni poredak slaba je brana njihovom nadiranju i oni je na različite načine zaobilaze. Nemogući izravno sudjelovati u političkom životu hrvatske, oni sudjeluju neizravno potkupljujući plemstvo, kad bi se ovo našlo u novčanoj stisci i neprilici, a vrlo često s ženidbenim vezama uvlače u plemićke krugove ili kupuju plemićke naslove. Možemo s ponosom istaknuti da je hrvatsko plemstvo bilo najotpornije protiv ovakvog židovskog guranja u njegove redove i sve plemićke porodice na području Hrvatske, koje su bile u ženidbenim vezama sa Židovima nisu bile hrvatskoga, nego stranoga podrijetla.

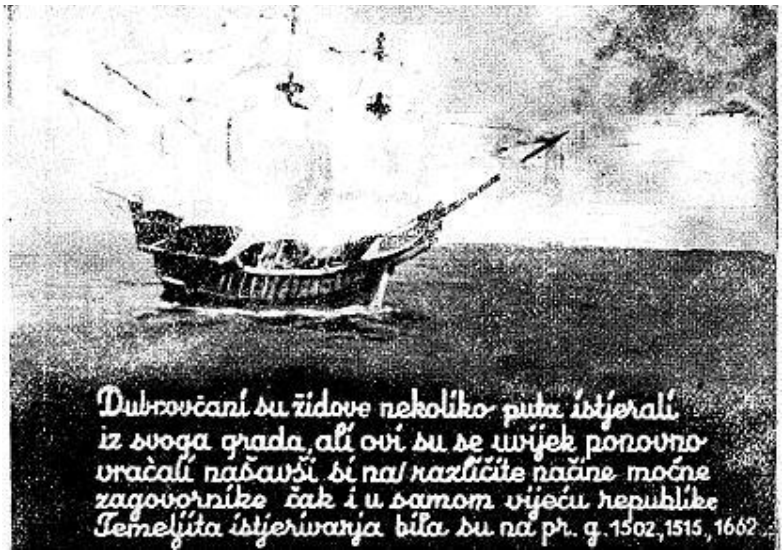

Hrvati su se od prvog početka svog dodira sa Židovima pokušali braniti protiv njihovog pogubnog utjecaja. Ta obrana bila je s vremena na vrijeme i uspješna, ali obično bi je zapriječili moćni zagovornici Židova. Većina Židova došla je u Hrvatsku kao puki siromaci. Dobroćudni Hrvati primali su ih u svoju sredinu ni ne sluteći, da i ovakvi siromašni Židovi predstavljaju najveću opasnost za okolinu, u koju se nasele.

Jesu li opasni siromašni Židovi?
Svaki Židov poje-
dinac svojim do-
selenjem predstav-
lja opasnot, jer on
ili kasnije poznatim
metodama doći do-
Evo nekoliko primjera:

U Hrvatsku su se Židovi doseljivali istim načinom kao i na cijelom svijetu. Taj način se sastoji u tome, da je jedan Židov bilo na koji način došao do moći u zemlji u koju se ušuljao i onda tu moć upotrijebio na to, da dovede još bezbroj svojih rođaka i suplemenjaka. Klasični primjer tog njihovog načina je Josip Misirski. kojega spominje Biblija. U skoro sve naše krajeve naseljuju se na isti način. U Slavoniji se pred osnutak Nezavisne Države Hrvatske moglo proučavanjem židovskih imena točno vidjeti kako su se uvlačili u tu našu hrvatsku Mezopotamiju. Iz Njemačke bi došao jedan Židov, nastanio se u nekom selu ili gradiću i počeo varati i pljačkati Slavonce. Uvjerivši se o bogatstvu zemlje i dobrodušnosti njezinih stanovnike, on bi napisao pismo svojim rođacima. Ovi su vijest o tome slali dalje svojim rođacima, ovi opet svojima i nakon nekoliko godina u jednom kotaru Slavonije našlo bi se po selima raštrkanih samih Abramsohna, koji bi si brzo promjenili ime u Abramović. Vijest o bogatstvu zemlje doprla bi i do njemačkih, galicijskih ili poljskih prijatelja tih Abramsohna, koji bi se zvali na pr. Jakobsohn. Posljedica toga bila je pojava kaftana u nekom drugom kotaru Slavonije, a Jakobsohni postali bi Jakopovićima. Nije bilo ni jednoga primjera, da bi se dvije različite obitelji naselile u istom mjestu, čak niti u istom okrugu. Židovi su izbjegavali međusobne prepirke ili konkurenciju, jer su sve svoje sile trebali, da bi što prije i što uspješnije mogli opljačkati Hrvate.

Ima još jedan običaj Židova, koji svoju lozu vuče već od starine, a kojega su primijenili u Hrvatskoj. To je zakonsko pljačkanje naroda uz pomoć njegovih tlačitelja. Evo samo u kratko prikaz tog njihovog običaja kroz stoljeća.

Prvi povijesno zabilježeni primjer je već spomenuti Josip Misirski. On je u ime faraona-nametnika, Hiksa Apopija sabrao goleme zalihe žita i kad je nastupio glad, to žito je skupo narodu prodavao. Uz kakvu nevjerojatnu cijenu je Josip to žito prodavao može se prosuditi najbolje po Sv. Pismu koje kaže: »I pokupi Josip sve novce što se nalažahu po zemlji Egipatskoj i po zemlji Hananskoj za žito, koje kupovahu, i slagaše novce u kuću Faraonovu.« Dalje sv. Pismo pripovijeda, kako je Josip Egipćanima davao žito za stoku, a kad je već i sva egipatska stoka postala faraonova i Josipova, onda je Josip oteo Egipćanima, sve njihove njive i konačno su sami postali faraonovo vlasništvo, robovi! Strasnijeg primjera ucjenjivanja glađu i bezdušnijeg gospodarskog izrabljivanja čitavog naroda po jednomu jedinom čovjeku, ne nalazimo u čitavoj povijesti svijeta.

U doba vlade Ptolomejevića u Egiptu (zadnja tri stoljeća pr. Krista) opet nailazimo na jedan takav primjer. Godine 230. pr. Kr. došao je na egipatski dvor neki Židov Ivan u svojstvu jeruzalemskog poslanika. Došao je kao siromah. Za put i potrebno mito na rastrovanom ptolomejevskom dvoru, posudio je novce od svojih rođaka. Laskanjem i pretvaranjem uspio je postati utjerivačem poreza u Celesiriji. Prvo njegovo djelo bilo je da je bogatim gradovima na obali Palestine odredio tako nepravedan porez, da su se gradovi pobunili. Time su dali Ivanu povod, da pomoću egipatske vojske uhiti sve »buntovnike« i njihov imetak zaplijeni. Jasno, da je nakon svoje provokacije proglasio buntovnicima samo bogate građane. Faraon je bio tako oduševljen količinom novca, što ga je dobio, da je Ivanu poklonio puno povjerenje. Ovaj ga je izrabio u svrhu bogaćenja Ptolomejeve i svoje riznice. Kako je

pljačkao narod može se najbolje prosuditi po tome, što je kroz 20 godina njegove službe faraon uvijek točno i na vrijeme dobivao visok porez, a Ivan je uz to dospio napuniti svoju riznicu toliko, da je njegov sin mogao faraonu dati poklon u vrijednosti od okruglo 30,000.000 Kuna. Uz to su još ostali sinovi razdijelili među sebe veliko bogatstvo, a ovaj isti sin, koji je faraonu darovao tih 30,000.000 još je s ostatkom novca živio na faraonovom dvoru tako raskošno, da se natjecao s najbogatijim knezovima i nakon te dvije godine sagradio je svoj vlastiti grad Tyros. Po svemu tome može se prosuditi, da je taj jedan jedini Židov Ivan narodima Celesirije utjerivanjem poreza nakrao u 20 godina bogatstvo milijardske vrijednosti.

U Hrvatskoj imamo isti takav primjer, primjer, što ga je službena »školska« povijest po diktatu Židova mudro prešućivala. Danas, kad je židovskoj zmiji smrvljena glava, tu činjenicu trebaju znati svi Hrvati.

Ugarsko-hrvatski kralj Andrija II. zadužio se svojim križarskim pustolovinama toliko, da je poreze morao u ime otplate duga predati svojim vjerovnicima ... Židovima. Ovi se bace na Ugre i Hrvate poput zvijeri i doskora ih toliko ogule, da je prijetila buna ozlojeđenog plemstva i puka. Lakoumni Andrija utekne se po savjetu Židova novom sredstvu. On počne kovati bezvrijedni novac, a velik dio svojih dobara u Hrvatskoj založi nehrvatskim velikašima. Tako Hrvatima uz Židove zajašiše na grbaču još i stranci, koji su ga ugnjetavali i iskorišćivali na najbezdušniji način. Sve je to prouzrokovalo još veće nezadovoljstvo i god. 1222. morao je Andrija potpisati poznatu »*Zlatnu bulu*«, t. j. povelju kojom je zajamčio Hrvatima, da se tako nešto ne će više dogoditi. Do sada se uvijek u školama izbjegavalo učiti djecu pravim uzrocima potpisivanja »*Zlatne*

bule«, kao i njezinom pravom sadržaju, što više i sami srednjoškolski profesori u većini slučajeva to ni jesu znali, jer se niti na sveučilištima nije to učilo. To najbolje dokazuje, koliku su moć kod nas imali Židovi, kako je njihov nadzor zalazio čak i u školske priručnike. Učilo se iscrpno o »nauci« Židova K. Marxa i tako se stvaralo mladu gardu komunista (pri tome se prešućivalo, da je taj isti Karl Marx nazvao Hrvate otpacima i dronjcima nesposobnim da upravljaju vlastitom državnom tvorevinom i nevrijednima da je posjeduju). Povijesne činjenice, u kojima se moglo nešto zla iznijeti o Židovima, prešućivalo se. Smjelo se držati predavanja protiv Boga, ali nikako protiv Židova. O našim narodnim velikanima izdavale su se brošure u kojim ih se prikazivalo bludnicima, lakomicama ... istovremeno se židovske plagijatore slavilo kao velike naučenjake.

Čitava »*Zlatna bula*« uperena je protiv stranaca. Hrvati tako jasno osjećaju i znadu, da su Židovi uvijek i u svakoj sredini samo stranci, da ne nalaze za potrebno da uz riječ stranac napišu još i Židov[1]. Ipak u članu 24. izričito se kaže:

»Predstojnici kovnica novca, prodavači soli i porezni utjerivači ne smiju nikako biti Židovi.«

»*Zlatna bula*« je bila potpisana, ali vlast Židova nije bila slomljena. Oni su se počeli uvlačiti u redove kršćana, odnosno, ako se i ni jesu pokrštavali, oni su se predstavljali kršćanima, kako bi mimoišli zakon. Andrija se za taj zakon nije mnogo ni brinuo. Sve je opet teklo po starom. Židovi Hrvatima nisu gulili jednu, nego sedam koža. Čitava Hrvatska je planula i Andrija je

[1] O takvom shvaćanju uvjeravaju nas i hrvatske narodne pjesme, kao na pr. *Jabandžija i ćiftija / Dva naša nebrata / Narod gole, gule, piju / Zgrčuć pusta zlata* (Pjevalo se u bosanskom selu Donja Mehala god. 1913. — *Jabandžija* znači: *stranac uljez, nametnik*).

bio prisiljen da potpiše *novu »Zlatnu bulu«* godine 1233. Ovaj put su Hrvati bili oprezniji i svuda jasno spominju Židove, tako da se čitavu bulu može mirno nazvati prvim hrvatskim jasno formuliranim protužidovskim zakonom. Bula uglavnom uz stare odredbe zabranjuju Židovima sklapati s kršćanima brakove (da se ne uvuku u redove hrvatskog plemstva, kao što su kasnije i učinili uz pomoć nehrvatskog plemstva, kojeg su zatrovali), onemogućen im je pristup državnim službama, zabranjeno im preuzimanje službe utjerivača ili zakupca poreza i konačno za svaku sigurnost im je naređeno da nose vidno vanjsko obilježje. Nadzor nad Židovima preuzima palatin i ostali činovnici.

Već od svog prvog dodira sa Židovima hrvatski je narod poduzimao potrebne obrambene mjere protiv njih, ali u radikalnom provođenju tih mjera bio je sprječavan vrhovnom upravom, (koja nije bila hrvatska,) ili naročitim međunarodnim obzirima. Iz doba prvih vladara hrvatske krvi imamo samo dva podatka o odnosu državne uprave prema Židovima. Prvi je iz doba kralja Tomislava, a drugi je iz doba Krešimira. Tomislav je donio odlučne mjere protiv trgovaca robljem u Hrvatskoj. Ti njegovi propisi mogu se odnositi samo na Židove, pošto su na Jadranu samo oni i Saraceni (Arapi) trgovali robljem. Saraceni su bili inozemci i imali su svoju državu (Emirate na talijanskoj obali, na Siciliji, na afričkoj obali itd.) pa se prema tome taj zakon ne može odnositi na njih, već samo na Židove, koji su, nastanjeni na hrvatskom području, tjerali taj prljavi zanat. Za Krešimira se znade, da je u svojoj dvorskoj službi imao dva Židova, koje zlonamjerni židoljubci u svojim knjigama nazivaju Krešimirovim ministrima. Da shvatimo ulogu tih Židova na dvoru, moramo pogledati kakva je bila politička slika tadanjeg

uljudbenog svijeta. Polovica toga svijeta bila je u rukama Arapa. Uzprkos oporbe koja je vladala među kršćanskim i islamskim vladarima jedni su na druge bili upućeni i morali su podržavati međusobnu vezu. Svaki kršćanski vladar morao je prema tome imati barem jednog ili dvojicu ljudi, koji su znali arapski i uz to bili upućeni u istočnjački duh. Židovi, i sami orijentalci uz to radi svog lutalaštva vješti različitim jezicima, bili su za takvu službu najpodesniji. Krešimir nije bio nikakva iznimka od ostalih evropskih vladara. Nasuprot, prisustvo te dvojice Židova na njegovom dvoru najbolji je dokaz, da je Hrvatska bila za njegovog vladanja vrlo moćna i s dalekosežnim i razgranatim trgovačkim i političkim vezama. Onu dvojicu Židova na njegovom dvoru mogli bismo prema današnjim političkim imenima nazvati njegovim izvjestiteljima za trgovinu u inozemstvu. Svojim osamsto-godišnjim robovanjem hrvatski je narod bio izručen Židovima, koje su zaštićivali na štetu hrvatskoga naroda tuđinski vladari Hrvatima nametnuti. To robovanje dosegnulo je svoj vrhunac pod »junačkom i slavnom« ciganskom dinastijom Karađorđevića.[2] Nisu Židovi badava u Palestini zasadili posebnu šumu nazvanu »šumom kralja Petra oslobodioca«. On je zaista oslobodio Židove svih zapreka, koje su prije bile postavljene njihovom napredovanju do vlasti nad Hrvatima.

Prvi hrvatski kralj donio je zakon, kojim je zabranio trgovinu robljem i time je pogodio Židove u njihovo najosjetljivije mjesto. Kroz čitavu povijest Židovi tjeraju taj svoj zanat razvijajući pri tom neprispodobivu okrutnost i cinizam. Postavši kasnije vladarima svijeta oni iskrivljuju povijesne

[2] U jednom (zaplijenjenom) izdanju Maverovog leksikona Židovi su ustvrdili da su Karađorđevići židovskog podrijetla.

činjenice i ne dopuštaju da mladež čuje pravu istinu. Tako su i Hrvati morali u školskim knjigama učiti, da su u doba hrvatskih vladara trgovci robljem bili Mlečani, u Americi da su crnce prodavali Španjolci. Istina je sasvim drugačija. Zaista je mletačka republika dopuštala isprva javno, a kasnije mučke trgovinu robljem, ali trgovci bili su Židovi, o čemu svjedoče mnogobrojne stare pergamene. Pod likom bijednih trgovčića starom robom putovali su Židovi hrvatskim zemljama i tražiti zgodne prilike za hvatanje hrvatskih djevojaka i mladića. Svojim su ih brodovima prevozili na Istok, židovska trgovina, robljem procvala je naročito u XVII. stoljeću kada su velike plantaže u Americi zahtijevale i veliki broj radne snage. Tu su Židovi razvili naročito bezobzirnost. Oni, a ne Španjolci bili su trgovci robljem u Americi. Najteži dio posla obavljali su drugi. Robovi su u židovskim tvornicama u gradu Newportu proizvodili alkohol, Španjolci su upravljali židovskim brodovima, kojim se taj alkohol prevozio u Afriku, Arapi, a još češće rakijom podmićeni crnci, borili su se sa čitavim crnačkim plemenima i zarobljenike prodavali Židovima, da ih ovi otpreme u Ameriku. Iz starih trgovačkih zapisa kao i iz brodskih dnevnika, iz tog doba vidimo pod kakovim su se strahovitim prilikama obavljali ti prijevozi. Brodski dnevnici spominju nam suhoparnim riječima broj mrtvih, ali prešućuju razloge. Ti razlozi nam se otkrivaju iz drugih izvora, iz privatnih bilježaka pojedinih kapetana, iz misionarskih uspomena, iz suvremenih putopisa itd. Slaba hrana, nezdrave prilike na brodu i zlostavljanja, to su bili uzroci tom ogromnom broju smrtnih slučajeva. Treba točno razumjeti šta se misli pod nezdravim prilikama na brodovima. Zamislite nekoliko nedjelja — u nepovoljnim pomorskim okolnostima možda i nekoliko mjeseci — putovanja u prostorijama, koje su

tako niske, da robovi jedva mogu i sjediti. Muško, žensko, staro i mlado sve je to natrpano i natiskano jedno kraj drugoga i jedno preko drugoga. Može li tko zamisliti, kakove su se sve bolesti javljale, kako su izgibala djeca? Židovski sluge zalazili su u te prostorije vrlo nerado i to jedino onda, kada su bičem išli praviti red među crncima, koji bi se nerijetko potukli za oskudnu hranu ili za par pedalja slobodnog prostora za ležanje. Kod dolaska u Ameriku najveći broj tih bijednika naličio je avetima. Židovi su ih morali najprije osposobiti za prodaju. Ožiljci od udaraca bičem obarali su cijenu robe. Židov je znao pomoć: on je ovakvom nesretniku ogulio čitavu kožu s leđa i na mjesto nje izrasla bi nova bez tragova biča.

Kad su Židovi osjetili da se približuje konac slobodnoj trgovini crnim robljem, oni su izmislili nešto čemu nema primjera u povijesti čovječanstva, čemu dovoziti iz Afrike crnce? Zar ih nije lakše stvoriti na licu mjesta? Židovi su osnovali rasplodišta crnaca ponizivši tako čovjeka na stupanj životinje. Nadglednici na plantažama dobivali su posebnu nagradu za svaku crnicu koja bi od njega zanijela. Na taj se način profinjavalo rasu robova dodavajući joj bijelu krv. Na taj se način ujedno stvorilo golemu količinu mješanaca, koji su po današnjim američkim zakonima ravnopravni bijelcima, ali su zato po društvenim običajima ostali na stupnju životinje i potpuno su bespravni uzprkos svoje naobrazbe svoga naslova ili svog bogatstva. Došao je čas kada se uz najbolju volju više nije moglo trgovati robljem pošto su kršćanski narodi otresli sa sebe židovski upliv i zbrisali tu sramotu novovjeke uljudbe. Jedini koji su i dalje dopuštali i šta više pomagali trgovinu u svojim kolonijama, to su Englezi. Jadni Židovi! Izgubili su tako plodno polje zarade. Židovi nisu dugo ostali smeteni, oni su brzo našli novu zaradu, koja se

osnivala na starim ropskim načelima. Počeli su iskorišćivati jednu ustanovu, koju su stvorile velike semitske države, a koju su Židovi raznijeli po čitavom tadanjem uljudbenom svijetu, a kasnije je uzgajali i držali na visini. Ta institucija je prostitucija. Pod imenom »*kadešot*« ili »*kadešim*« (prema tome, da li su prostitutke bile muškog ili ženskog roda) prohujala je ta kuga čitavim rimskim carstvom, dobivši svoju sankciju u grčkim i rimskim vjerskim obredima, koji su oponašali one izvorne semitske. Ponižavajuća strahota te ustanove bivala je kod naroda sve jača, ali istrijebit se nije mogla. Za to su se uvijek brinuli Židovi. Nakon ukinuća ropstva Židovi su se sjetili te ustanove iz koje mogu crpsti mnogo koristi i svim su se žarom bacili na iskorišćivanje neukosti ili bijede djevojaka. Počela je trgovina bijelim robljem i ta je trgovina doskora zauzela takav mah, da su države bile nemoćne. Ta trgovina bijelim robljem obavljala se na najrazličitije načine.

Makroi (agenti prostitucije) razapeli su svoje mreže skoro nad svim ženama, koje su svojim trudom morale zarađivati kruh. Zabavištne umjetnice, konobarice, kućne pomoćnice ... polagano ali sigurno pretvarale su se u prostitutke. Ako je koja pjevačica htjela zadržati svoj kruh ona je morala udovoljavati svim željama gostiju. Isto tako i konobarice, pa sviračice u noćnim lokalima, a u rijetko kojoj židovskoj kući moglo se vidjeti staru kućnu pomoćnicu. Židovi su isključivo uzimali mlade, koje su služile za zabavu njima ili njihovim sinovima. Na izložbi je izneseno samo nekoliko primjera, kao onaj na pr. djevojke, koja je u šestom mjesecu morala izvršiti pobačaj, zatim onog židovskog mladića koji je u šumi htio silovati mladu seljanku, pa je njegov otac djevojčinom ocu isplatio 2.000 Kuna za šutnju i t. d. To je samo nekoliko primjera, ali u

ovu godinu dana postojanja Nezavisne Države Hrvatske otkriveno je bezbroj takovih slučajeva, a koliko ih je tek ostalo zauvijek predanih zaboravi. Još i danas u nekim velikim gradovima Evrope vlasnici noćnih lokala, i prema tome upravljači tajne prostitucije isključivo, su Židovi. U Zagrebu poslije osnutka Jugoslavije od 6 javnih kuća 4 su bile vlasništvo Židova. Slično je bilo u Osijeku, Zemunu ... u beskonačnost bi se moglo protegnuti taj niz opravdanih optužbi na Židove kao uzdržavatelje prostitucije.

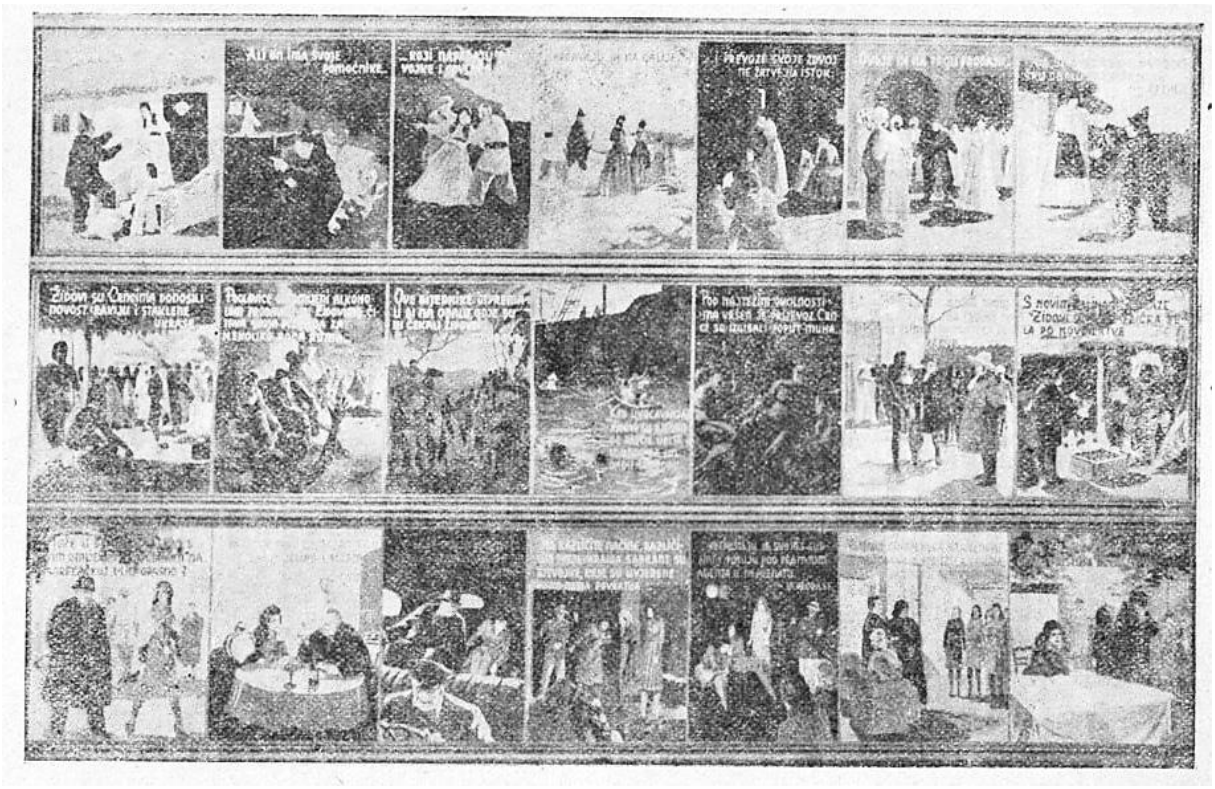

Najmilije zanimanje Židova kroz sve vijekove, bila je trgovina robljem. 3 slike na protužidovskoj izložbi, smještene jedna ispod druge, prikazuju taj njihov odvratni zanat u 3 različita stoljeća. Prvi red događa se od X. do XII. stoljeća u Hrvatskoj, drugi oko XVII. stoljeća u Africi i Americi, a treći opet u Hrvatskoj u XX. stoljeću.

Nije ni slučaj niti je »moda« da je ustaška Hrvatska s Poglavnikom na čelu odmah donijela i zakone, koji će u budućnosti onemogućit Židovima da opet zavladaju Hrvatskom. Nakon osam stoljeća službe tuđinu Hrvati postaju samostalni, na njihovo čelo se postavlja sin njihove zemlje, čovjek koji isto osjeća i isto misli, što i čitav Hrvatski narod. Taj čovjek odmah donosi zakone, koji se poklapaju osjećajima i željama svih Hrvata. Ono što kroz stoljeća nijesu mogli ... braniti svoju imovinu pred grabežljivim uljezima, a svoju uljudbu koja bazira na redu, radu i pravednosti pred neprijateljima svake nežidovske uljudbe ... to mogu sada, kad im je na čelu Poglavnik, koji čita u srcima svoga naroda.

Nekoliko slika sa izložbe

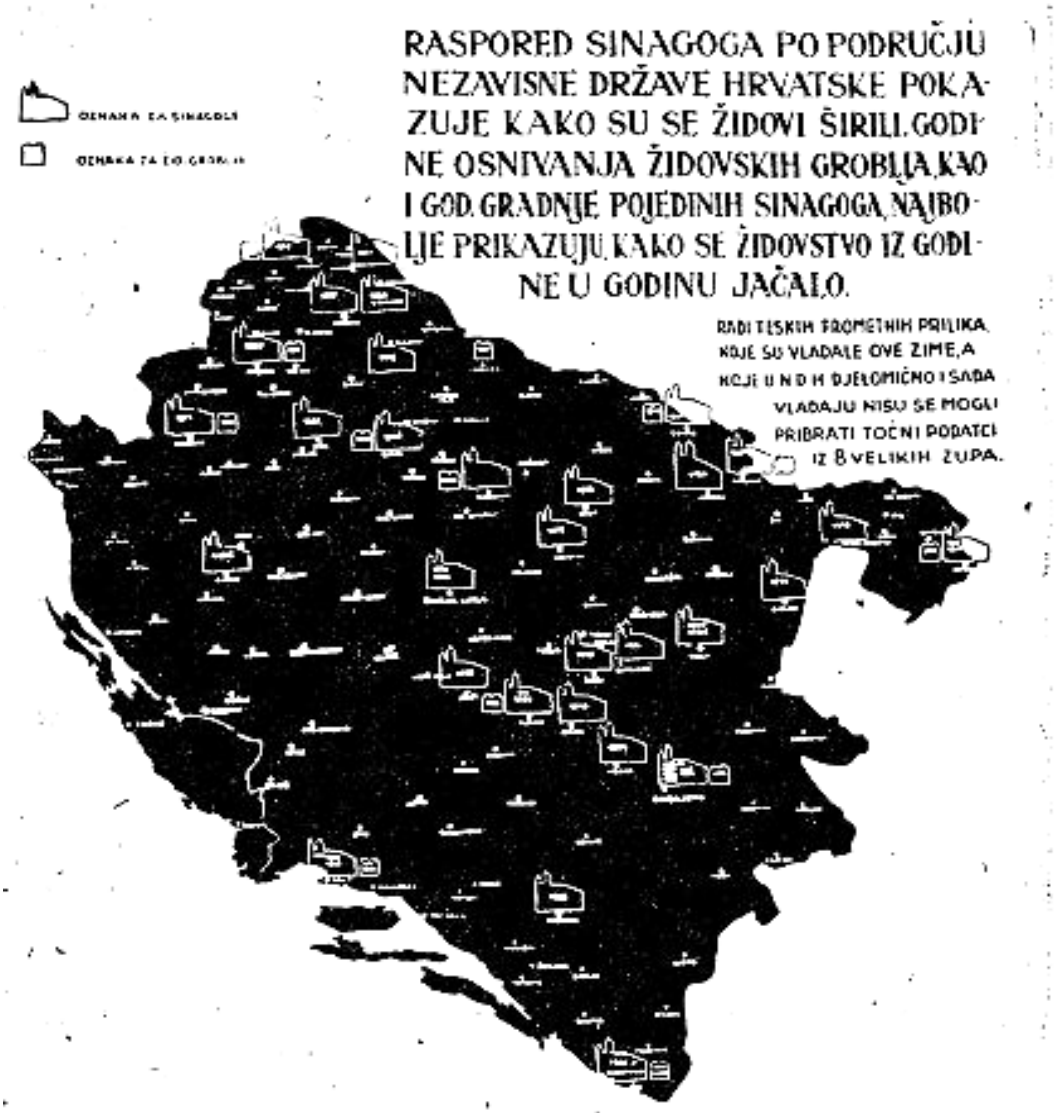

Dvije najstarije bogomolje u Hrvatskoj nalaze se u Splitu i Dubrovniku (iz početka XIV. stoljeća). Prema tome, kako su se časnije podizale, može se prosuditi upliv i jačanje židovstva u Hrvatskoj. Najveći skok u broju novopodignutih sinagoga nastupio je nakon jakog širenja slobodnjačkih ideja, koje su Židovi izrabili u svrhu svog slobodnog širenja.

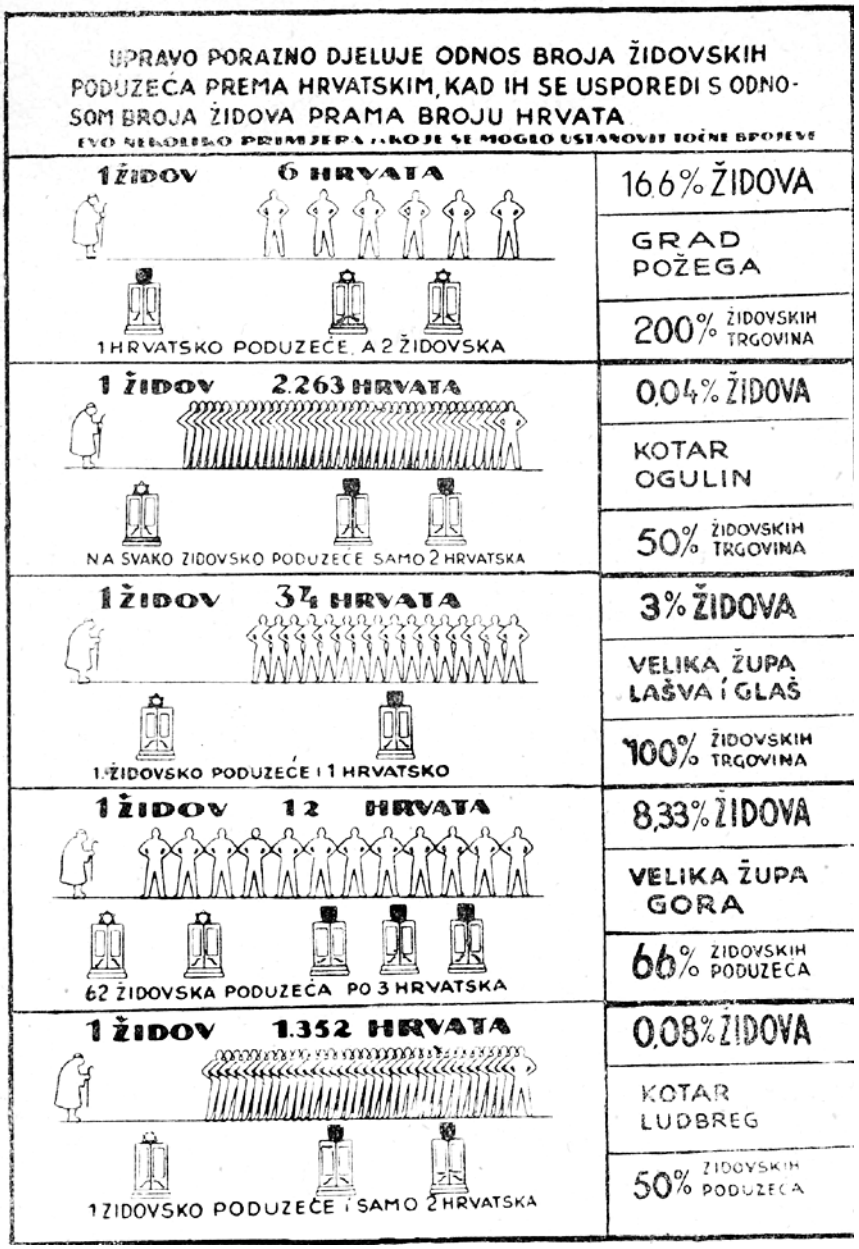

Vodstvo izložbe upotrijebilo je za sastavljanje brojidbenih ploča samo one podatke, koje je uspjelo sa sigurnošću provjeriti. Prema tom grafičke i brojidbene ploče osnivaju se na strogo znanstvenoj podlozi. Zato je i uneseno na ovu ploču samo 5 primjera t. j. oni, kotarevi, župe i gradovi, za koje postoje potpuno sigurni podatci. Iz nje se vidi kako je bio porazan upliv Židova na hrvatski prirad.

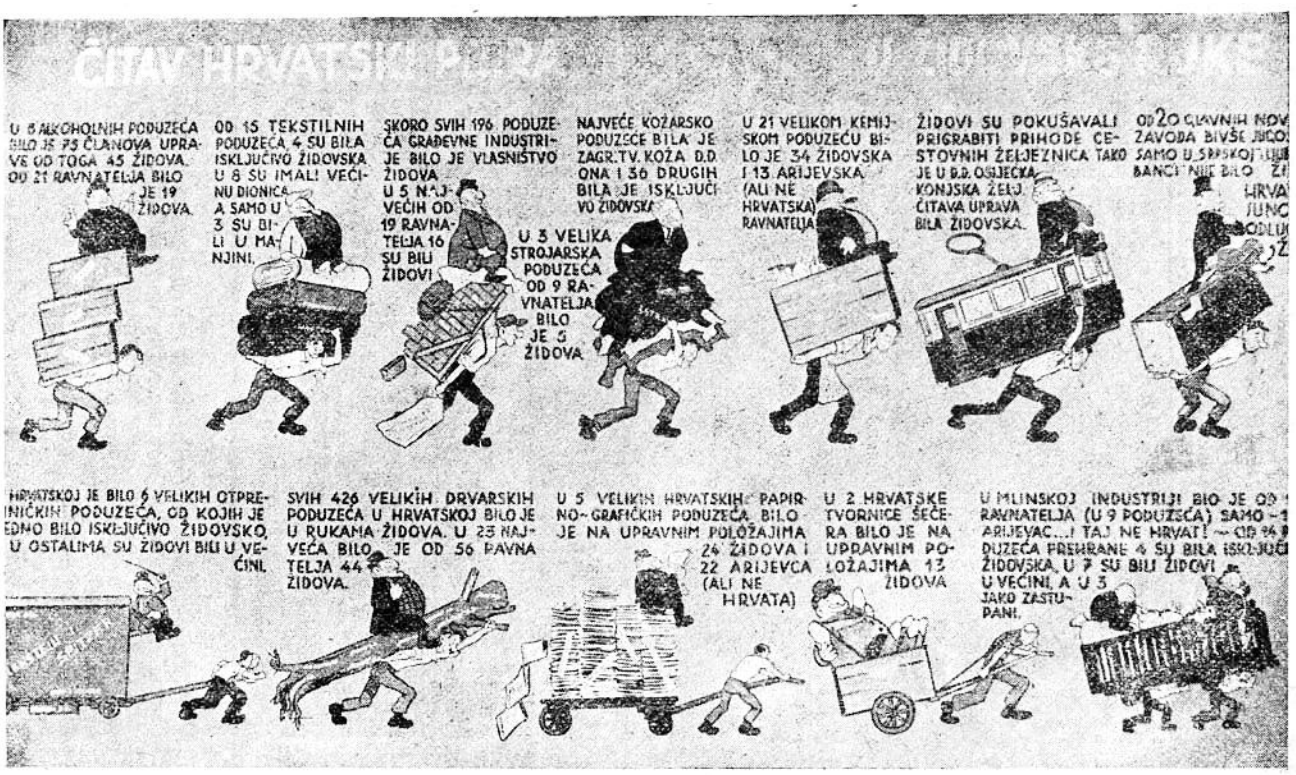

Pojedinosti slike o hrvatskom priradu

Tek u XVII. stoljeću došao je prvi Židov u Ameriku. Danas je već čitava Amerika u njihovim rukama. Njihova drskost ide tako daleko, da tvrde kako su Indijanci zapravo potomci židovskih 10 plemena. Njihovi »učenjaci« dokazuju to indijanskim riječima, koje potpuno samovoljno izvode iz hebrejskih. U roku od dva stoljeća oni su uspjeli tu, onda još mladu i poštenu zemlju, tako demoralizirati, da je 1860. senator Toombs morao sa gorčinom priznati u senatu: »Mi govorimo o Mexiku, španjolskoj i Francuskoj i korupciji koja tamo vlada, ali po mom iskustvu i po mojim vlastitim opažanjima moram izreći svoje uvjerenje, da na čitavoj zemlji ne postoji tako korumpirana uprava, kao što je ova Američkih Sjedinjenih Država« ... Te riječi bile su kazane kratko vrijeme nakon što su se Židovi uspjeli dovinuti do upravnih položaja.

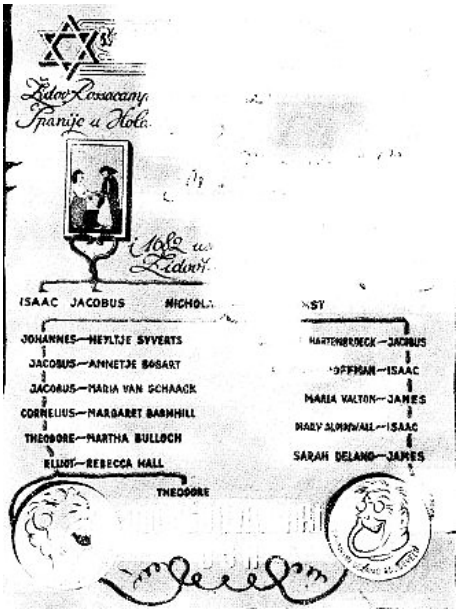

Današnja borba na čitavoj kugli zemaljskoj zapravo je borba židovstva protiv sviju osviještenih naroda. Židovi su našli svoje uporište u trim zemljama. U Sovjetskoj Rusiji, koju su stvorili kakva jest, u Americi u kojoj vladaju s dvije trećine cjelokupnog novčarstva i s čitavim novinstvom i slikopisom, te u Engleskoj, gdje su se smiješali s vladajućom kastom — plemstvom. U Americi je njihova vlast tako velika, da je čak i predsjednik Sjedinjenih država Franklin Delano Roosevelt podrijetlom Židov (inače slabo uračunljiv paralitičar.)

Karikatura iz knjige St. Gabriela »Civut i Talmud« upotrijebljena za izložbu

Židovka Jahela namamila je u svoj šator od boja izmorenog vojvodu Sizara, i kad je taj zaspao, probila mu šatorskim kolčićem sljepočicu... Nježnost Židovke!

Glavar Saduceja Aleksandar Janai veliki svećenik raspeo je nakriž 800 političkih protivnika i pred njima poklao članove njihovih obitelji... »Ljubi bližnjega svoga!«

Svi posjetioci izložbe »Židovi« imaju pravo besplatnog posjeta odličnih slikopisa njemačke proizvodnje:

»VJEČNI ŽID«

»ROTHSCHILD«

»ŽIDOV SÜSS«

Ovi slikopisi prikazivat će se u slikokazu »Danica« (prije »Luxor«) svaki dan od 15.30 sati, a nedjeljom kao matineja u 11 sati i to: od 3. V.—10. V. »Vječni Žid«, od 11. V.—20. V. »Rothschild« i od 21. V.—31. V. »Židov Süss«.
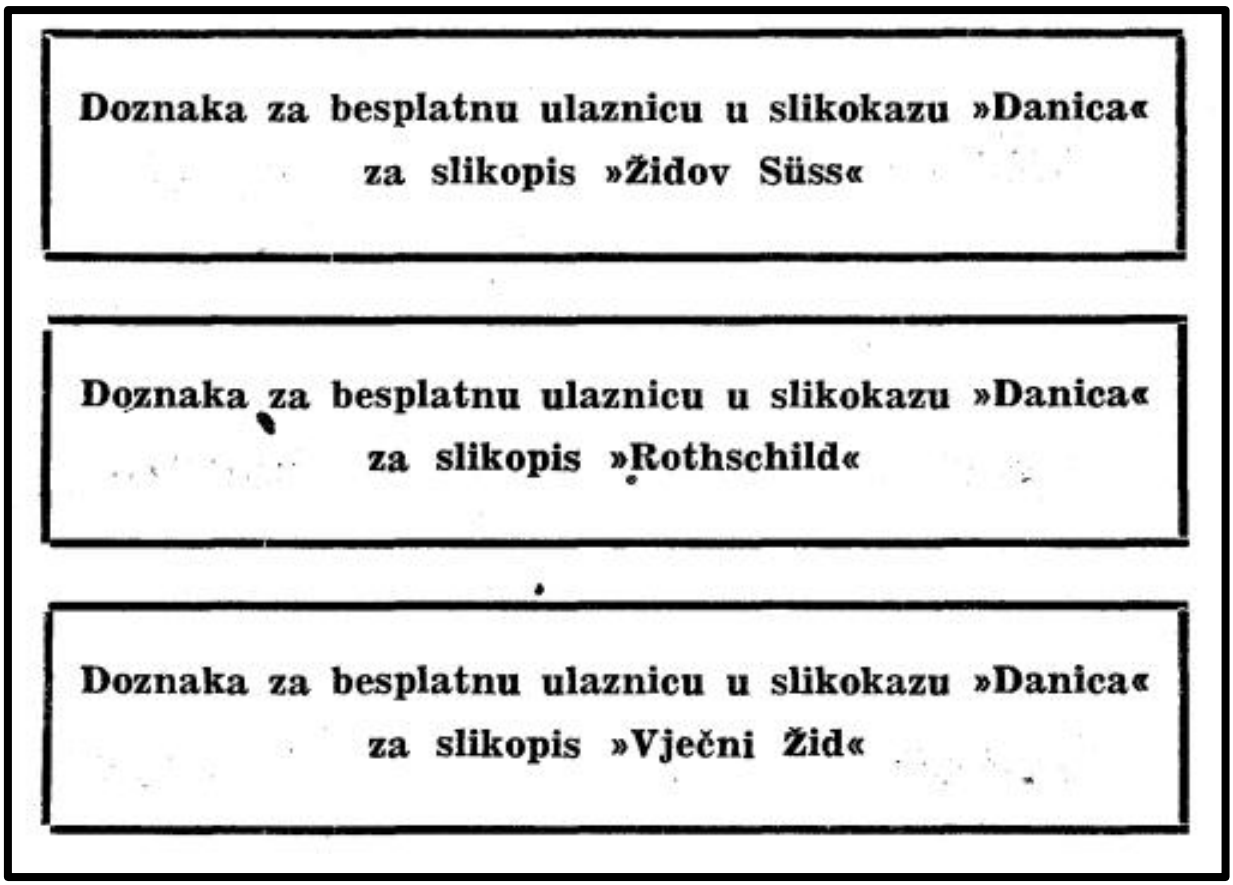
S priloženim doznakama posjetioci izložbe mogu na blagajni slikokaza »Danica« podići besplatnu ulaznicu za navedene slikopise.